

Anja C. Jensens støttetale til den iranske kvindekamp

Taler

Anja C. Jensen
Forbundsformand for HK

Dato

6. marts 2023

Sted

Festsalen på Arbejdermuseet,
København

Omstændigheder

Talen blev holdt ved arrangementet "Til støtte for kvindekampen i Iran" der også fungerede som en tidlig markering af kvindernes internationale kampdag (8. marts).

Kære alle sammen

Tusind tak for endnu engang at invitere mig til at tale for jer - og med jer.

Det er ca. 5 måneder siden jeg sidst holdt en tale ved en støttedemonstration i regnen foran Thorvaldsens Museum.

Og jeg startede den med at sige to navne, så højt jeg kunne:

Jina. Mahsa. Amini.
Hananeh. Kia.

Dengang var de blandt de 36 unge mennesker,
der på bare to uger
var blevet slået ihjel for at kæmpe for retten til frihed.
For at være dem de var. Dem de ER!

Ingen tale kan bringe dem tilbage til livet,
Men vi kan blive ved med at sige deres navne,
så de lever videre i vores tanker og i vores hjerter.

Siden er listen med navne kun vokset.

Og jeg er ked af, at vi er her igen i dag.
For vi er her, fordi piger og kvinder i Iran stadig ikke er frie.

Og i dag står vi ikke på en regnfuld plads foran Christiansborg eller et ministerie eller på Rådhuspladsen.

Vi står her i festsalen på Arbejdermuseet.
Med røde faner, der skal minde os om,
at solidariteten og klassekampen lever.
Og med fire dage til 8. marts, er der en parole,
som jeg særligt får lyst til at tage frem:
Nemlig at klassekamp er kvindekamp og kvindekamp er klassekamp.

Det er lige så rigtig nu, som det var i 70'erne.

For kvinders rettigheder er fortsat under pres.
Og det er det, vi markerer på kvindernes internationale kampdag.
Jeg ved, at et af de store emner på onsdag bliver netop kvindekampen i Iran.

Ved siden af den, kan nogle af alle de andre problemer og udfordringer,
som vi taler om 8. marts, måske synes forsvindende små.

For, hvad betyder det egentlig,
at kvinder i Danmark tjener 13 % mindre i løn end mænd,
når kvinder i Afghanistan risikerer slet ikke at må gå på arbejde?

Eller hvad betyder det, at man skal finde sig i lidt ”hyggesexisme”
og et klask i numsen på arbejdspladsen,
når kvinder i Ukraine bliver voldtaget, som en del af Ruslands krigsførsel?

Og hvorfor slås den danske fagbevægelse for en lille ubetydelig helligdag,
når andre bliver slået ihjel for bare at være til?

Jeg kan godt forstå, at man får lyst til at stille det op på den måde.

Det gør modstandere af ligestilling og kvinder desværre gerne.
Men vi må ikke forfalde til den slags sammenligninger.
For vi kan altid finde noget, der er langt værre,
mere presserende
eller frygteligere

end det vi står overfor lige nu
– derfor er vi nødt til at kæmpe på alle fronter, hele tiden.

Og når vi sikrer kvinder ligeløn,
så er det endnu et dødsstød til de kulturelle bånd,
der hvisker, at kvinders arbejde
per definition er mindre værd end mænds.

Når vi gør op med kulturer på arbejdspladsen,
hvor det er ok at seksualisere, chikanere eller krænke,
så handler det om kvindens position i hierarkiet og i samfundet.

Og når vi slås for Store Bededag, så handler det ikke om ”en lille dum
hvedebolle”.

Det handler om de politiske principper,
som vi har struktureret vores samfund efter – den danske model.

At vi mister noget, som vi troede vi havde kæmpet hjem.

At et grundprincip i samfundskontrakten bliver brudt.

For det handler desværre aldrig kun om, hvilke rettigheder, de tager nu.
Det handler også om hvad, de tager næste gang.

Og hvis der er en ting, verdenshistorien har lært os,
så er det at borgeres tab af rettigheder og frihed
ofte sker i en række af små aggressioner, overskridelser,
frihedsbegrænsninger, nye love og tilpasninger over tid.

Som små gløder i det tørre græs.

Der er tegn og tilløb.
Og pludselig en dag, vi vågner, så er selv de ting,
som vi var sikre på, forsvundet.

Som den forfatningssikrede ret til abort i USA.
Som retten til skolegang i Afghanistan.
Som iranske piger og kvinders ret til bare at være i verden.

Så kære alle sammen.

Jeg er aldrig blevet tvunget til at bære tørklæde.

Jeg er aldrig blevet slået af en mand på grund af min påklædning

Jeg har aldrig været forhindret i at gå i skole.

Jeg kan endda sende min egen datter afsted uden at være bange for,
at hun skal blive forgiftet.

Jeg har ikke følt jeres smerte selv, men mit hjerte forstår den,

og jeg står jeg lige her sammen med jer,

ved siden af vores søstre i Iran.

For det her er ikke JERES kamp, det er VORES kamp.

Vi er her for Irans piger og kvinder i dag,

fordi I er ALLE kvinder.

Zan, zendegi, azadi. (Kvinde, liv, frihed.)

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

Relateret

Malene Haakanssons støttetale til den iranske kvindekamp
5. marts 2023

Pia Heidi Nielsens støttetale til den iranske kvindekamp
4. marts 2023

Signe Aares støttetale til den iranske kvindekamp
4. marts 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anja-c-jensens-stoettetale-til-den-iranske-kvindekamp>